

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 292

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 mai 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 182 din 6 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești.....	2-3	Decizia nr. 297 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	17-18
Decizia nr. 214 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	4-5	Decizia nr. 301 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 7 din Codul de procedură penală.....	18-19
Decizia nr. 247 din 20 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală	5-7	Decizia nr. 302 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2003 privind acordarea de ajutoare pentru încălzirea locuinței, precum și a unor facilități populației pentru plata energiei termice	20-21
Decizia nr. 249 din 20 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului	7-9	Decizia nr. 303 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 din Codul penal	21-23
Decizia nr. 254 din 20 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400 din Codul de procedură civilă	9-10	Decizia nr. 304 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală și art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi.....	23-25
Decizia nr. 256 din 20 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.....	10-13	Decizia nr. 305 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor.....	25-26
Decizia nr. 275 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 prin raportare la art. 282 ¹ din Codul de procedură civilă	13-14	Decizia nr. 306 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală.....	27-28
Decizia nr. 293 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7), art. 31 alin. (1), art. 42 și art. 47 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței ...	14-16	Decizia nr. 318 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	28-30
		Decizia nr. 319 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii...	30-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 182**

din 6 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 4
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridictionale
și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridictionale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, excepție ridicată de Nineta Bărbulescu în Dosarul nr. 8.702/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 8.702/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003.** Excepția a fost ridicată de către Nineta Bărbulescu în cadrul soluționării unei cauze privind sesizarea formulată de Curtea de Conturi a României — Direcția de control financiar ulterior, pentru stabilirea răspunderii civile delictuale și pentru obligarea la plată către Agenția Națională de Control al Exporturilor a autoarei excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că instanțele specializate în litigii aferente Curții de Conturi se raportează în continuare, în mod neconstituțional, la normele privind colegiile și secțiile juridictionale ale Curții de Conturi. Astfel, deși Legea

nr. 94/1992 a fost abrogată în întregime prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2006, dispozițiile legale criticate fac trimitere la instanțe excepționale. Pe de altă parte, se încalcă și prevederile referitoare la procesul echitabil, întrucât instanța de judecată este investită printr-o „încheiere“ emisă de un „complet de conturi“.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că argumentele invocate în susținerea excepției se referă la modalitățile de investire a instanțelor judecătorești, fără a releva un conflict între textele criticate și prevederile constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, întrucât această ordonanță și-a încetat aplicabilitatea ca urmare a realizării obiectivului său de reglementare — preluarea activității juridictionale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridictionale și a personalului instanțelor Curții de Conturi

de către instanțele judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 752 din 27 octombrie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 49/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 25 martie 2004.

Dispozițiile criticate din această ordonanță au următorul cuprins:

— Art. 2: „(1) Cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență la instanțele Curții de Conturi se preiau de instanțele judecătorești astfel:

a) dosarele aflate pe rolul colegiilor jurisdicționale de pe lângă camerele de conturi se preiau de tribunale, urmând să fie soluționate de secțiile sau, după caz, de completele de contencios administrativ;

b) dosarele aflate pe rolul Colegiului jurisdicțional al Curții de Conturi se preiau de Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ;

c) dosarele aflate pe rolul Secției jurisdicționale a Curții de Conturi și al completului în compunerea prevăzută la art. 56 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se preiau de Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Transmiterea dosarelor la instanțele prevăzute la alin. (1) se face în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. În termen de 90 de zile de la aceeași dată se vor înainta aceluiași instanțe judecătorești și dosarele arhivate la instanțele Curții de Conturi.“

— Art. 4: „După intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, investirea instanțelor judecătorești, competente potrivit art. 2 alin. (1), se realizează prin actul de sesizare al procurorului financiar, prin încheierea completelor din cadrul Curții de Conturi, precum și prin alte modalități prevăzute de lege.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 126 referitoare la instanțele judecătorești, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția

pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției critică, în esență, posibilitatea de sesizare a instanțelor judecătorești de către un *complet* format din 3 consilieri de conturi din cadrul Curții de Conturi, printr-o încheiere.

Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât activitatea completului din cadrul Curții de Conturi nu este o activitate de judecată, de îndeplinire a justiției, specifică doar instanțelor judecătorești, așa cum prevede art. 124 din Constituție, ci această structură din cadrul Curții de Conturi, denumită de legiuitor „complet“, are doar posibilitatea de a sesiza instanțele de judecată în vederea stabilirii răspunderii juridice potrivit legii. Potrivit art. 140 alin. (1) teza finală din Constituție, litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi sunt soluționate de către instanțele judecătorești specializate, iar faptul că o structură din cadrul Curții de Conturi, denumită *complet*, sesizează — printr-un act, denumit *încheiere* — instanțele judecătorești competente a stabili răspunderea juridică nu echivalează cu o încălcare a prevederilor constituționale sus-menționate.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin dreptului părților de acces la un tribunal independent și imparțial și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Referitor la celelalte aspecte invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate referitoare la necorelarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003 cu alte texte de lege, Curtea constată că acestea nu pot fi examinate, întrucât eventualele necorelări legislative țin de competența legiuitorului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, excepție ridicată de Nineta Bărbulescu în Dosarul nr. 8.702/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 214

din 13 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Cameluța Beldie în Dosarul nr. 9.134/2005 al Judecătorei Focșani.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Răduță Bornaz al Prefecturii Focșani, pentru Comisia județeană Vrancea pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, lipsă fiind autoarea excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, consilierul juridic al Prefecturii Vrancea solicită respingerea excepției, întrucât, actualmente, textul legal criticat nu i se mai aplică autoarei excepției.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece textul legal criticat nu are efect retroactiv.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 9.134/2005, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 1/2000.** Excepția a fost ridicată de Cameluța Beldie, pârâtă într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare parțială a unui titlu de proprietate, în sensul înscrierii și a reclamantului în calitate de moștenitor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate, sunt contrare principiului neretroactivității legii, întrucât permit reconstituirea dreptului de proprietate chiar și pentru terenuri forestiere pentru care deja a operat reconstituirea dreptului de proprietate în favoarea altor persoane cărora li s-au emis titluri de proprietate și care au intrat în circuitul juridic civil.

Judecătoria Focșani și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile legale criticate nu contravin principiului neretroactivității legii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispoziția legală criticată este una dintre măsurile legislative din domeniul proprietății justificate din considerațiuni de politică economică și socială.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât posibilitatea acordată de legiuitor foștilor proprietari de a formula cereri de reconstituire a dreptului de proprietate în anumite condiții nu încalcă principiul neretroactivității legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Cărții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 21 septembrie 2005.

În prezent, dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „*Pot cere reconstituirea dreptului de proprietate și foștii proprietari cărora li s-au respins cererile sau li s-au modificat ori anulat adevărurile de proprietate, procesele-verbale de punere în posesie sau titlurile de proprietate, prin nesocotirea prevederilor art. III din Legea nr. 169/1997. Cererile de reconstituire a dreptului de proprietate se consideră a fi depuse în termen chiar dacă acestea au fost depuse la alte comisii decât cele competente potrivit legii; aceste comisii vor trimite cererile, din oficiu, comisiilor competente, înștiințând despre*

acest lucru și persoanele îndreptățite. Persoanele fizice și persoanele juridice care nu au depus în termenele prevăzute de Legea nr. 169/1997 și de prezenta lege cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate sau, după caz, actele doveditoare pot formula astfel de cereri până la data de 30 noiembrie 2005 inclusiv. În cazul formelor asociative prevăzute la art. 26 alin. (1) din lege, aflate în curs de constituire, cererea poate fi formulată de comitetul ad-hoc de inițiativă.“

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, presupune că o lege

poate dispune numai pentru viitor, de la data intrării ei în vigoare.

Faptul că dispozițiile de lege criticate prevăd că nu pot cere reconstituirea dreptului de proprietate și foștii proprietari cărora li s-au respins cererile sau li s-au modificat ori anulat adevărurile de proprietate, procesele-verbale de punere în posesie sau titlurile de proprietate, prin nesocotirea prevederilor art. III din Legea nr. 169/1997, nu echivalează cu o aplicare retroactivă a acestora, întrucât se aplică din momentul intrării lor în vigoare.

În ceea ce privește posibilitatea reconstituirii dreptului de proprietate chiar și pentru terenuri forestiere pentru care deja a operat reconstituirea dreptului de proprietate în favoarea altor persoane cărora li s-au emis titluri de proprietate, Curtea constată că aceasta este o problemă de aplicare a legii, care intră în competența instanțelor de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Cameluța Beldie în Dosarul nr. 9.134/2005 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 247

din 20 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Horea Ștefan Sergiu Anderco în Dosarul nr. 10/107/2003 (nr. vechi 7.583/2003) al Tribunalului Alba — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea formulată, deoarece de la data emiterii încheierii de sesizare a instanței de contencios constituțional, respectiv 31 octombrie 2006, și până în prezent, autorul excepției a avut la dispoziție un interval de timp suficient de mare pentru a întreprinde demersurile necesare în vederea angajării unui apărător.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 10/107/2003 (nr. vechi 7.583/2003), **Tribunalul Alba — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Horea Ștefan Sergiu Anderco în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil, art. 124 alin. (2) și (3) referitoare la imparțialitatea și independența justiției, art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

În acest sens arată că precizarea în cuprinsul alin. 2 al art. 90 din Codul de procedură penală, care condiționează excepția de prevederea „legii”, nu reprezintă o garanție suficientă pentru asigurarea unui proces echitabil, ci, dimpotrivă, nu face decât să alimenteze inechitățile în domeniul penal, autorizând un amestec inadmisibil al procedurilor administrative în procedurile penale. Procedurile administrative de control ce precedă întocmirea proceselor-verbale și a actelor de constatare semnalate de art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală nu satisfac exigențele procedurale impuse de dreptul la un proces echitabil, deoarece textul în discuție conferă acestor acte vocația de a fi folosite ulterior ca mijloace de probă în procesul penal (cu privire la faptele și împrejurările de fapt constatate, precum și cu privire la explicațiile persoanelor la care se referă și a martorilor asistenți), fără a fi respectate cerințele referitoare la egalitatea de arme, contradictorialitatea, obligarea de motivare a actelor judiciare, comunicarea probelor, posibilitatea exercitării căilor de atac, publicitatea, independența și imparțialitatea autorităților justiției, respectarea prezumției de nevinovăție și garantarea exercitării drepturilor apărării. Prin urmare, aceste acte nu ar putea fi convertite în mijloace de probă în procesul penal fără să se aducă atingere dreptului la un proces echitabil, deoarece provin de la organe de stat din afara celor judiciare, de regulă de natură administrativă. Așa fiind, independența și imparțialitatea justiției sunt puse în pericol, deoarece s-a creat posibilitatea ca judecătorii să-și poată întemeia soluția de condamnare pe acte întocmite în afara procesului penal.

În acest context, autorul excepției mai arată că domeniul de aplicare al autorității de lucru judecat în procesul penal este delimitat de diferența de competență funcțională, fundamentată pe independența fiecărui judecător. Or, deși decizia administrativă nu are autoritatea de lucru judecat, folosirea ei în procesul penal antrenează imposibilitatea pentru cel interesat de a contesta în fața jurisdicției administrative exactitatea faptelor stabilite de judecătorul represiv.

Tribunalul Alba — Secția penală opinează că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, în sensul că încalcă dreptul la apărare, dreptul la tăcere și principiul egalității armelor.

Cât privește critica referitoare la încălcarea art. 124 alin. (2) și (3) din Constituție, instanța de judecată arată că dispozițiile legale contestate respectă pe deplin cerința fundamentală invocată. Faptul că un mijloc de probă este legal nu înseamnă că legiuitorul a înțeles să-l și impună ca decisiv. Judecătorul își păstrează dreptul suveran de a dispune asupra administrării probelor și de a soluționa cauza în raport cu ansamblul probațiunii.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece faptul că, în condițiile legii, procesele-verbale încheiate de alte organe decât cele de urmărire penală sau instanța de judecată pot constitui mijloace de probă nu este de natură să aducă atingere dreptului părților la un proces echitabil, câtă vreme, în vederea aflării adevărului, aceste acte pot fi combătute cu orice alte probe propuse de părți, în condițiile art. 67 alin. 1 din Codul de procedură penală. În plus, art. 66 alin. 2 din același cod reglementează în mod expres dreptul învinutului sau inculpatului ca, atunci când există probe de vinovăție, să probeze lipsa de temeinicie a acestora.

Dispozițiile legale criticate nu aduc atingere nici unicității și imparțialității justiției și nici independenței judecătorilor, întrucât instanța judecătorească este cea care apreciază asupra concluziei și utilității probelor, inclusiv a proceselor-verbale încheiate de alte organe ale statului, iar, cu ocazia deliberării, tot instanța de judecată este cea care face aprecierea definitivă a probelor care, în conformitate cu dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală, nu au o valoare prestabilită.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90 alin. 2, cu denumirea marginală *Procesul-verbal ca mijloc de probă*, și art. 214 alin. 5, cu denumirea marginală *Actele încheiate de unele organe de constatare*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 90 alin. 2: „*De asemenea, sunt mijloace de probă procesele-verbale și actele de constatare, încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta.*”;

— Art. 214 alin. 5: „*Procesele-verbale încheiate de aceste organe constituie mijloace de probă.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 90 alin. 2 și ale art. 214 alin. 5

din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin deciziile nr. 331 din 28 iunie 2005 și nr. 524 din 27 iunie 2006, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 675 din 28 iulie 2005, și nr. 764

din 7 septembrie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și ale art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Horea Ștefan Sergiu Anderco în Dosarul nr. 10/107/2003 (nr. vechi 7.583/2003) al Tribunalului Alba — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 249

din 20 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Claudia Veronica Vasiliu în Dosarul nr. 1.445/CA/2006 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.445/CA/2006, **Tribunalul Neamț — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului**, excepție ridicată de Claudia Veronica Vasiliu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, potrivit textului de lege criticat, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 se aplică și persoanelor care la data de 31 decembrie 2005 se aflau în plata indemnizației pentru creșterea copilului, reglementată de dispozițiile cuprinse în actele normative speciale prevăzute la art. 3 alin. (2) din această ordonanță. În cazul său, dreptul la indemnizația pentru creșterea copilului s-a născut la data de 31 octombrie 2005, iar cuantumul indemnizației de care beneficia era, potrivit Legii nr. 303/2004, de 75% din media veniturilor realizate în ultimele 6 luni. Începând cu data de 1 ianuarie 2005, când a intrat în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005, cuantumul acestei

indemnizații a fost micșorat, fiind stabilit la un nivel fix de 800 RON pentru toate persoanele care se aflau în concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani. În acest fel, consideră autoarea excepției, s-au încălcat principiile constituționale ale neretroactivității legii și egalității cetățenilor în fața legii, precum și dispozițiile cuprinse în art. 53 din Legea fundamentală referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

În susținerea încălcării principiului neretroactivității legii arată că ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a legii celei noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării legii noi, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare.

În ceea ce privește încălcarea principiului egalității, arată că, în reglementarea dată de Legea nr. 19/2000, dreptul la indemnizație pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani era considerat ca un drept de asigurări sociale de care puteau beneficia doar cei care îndeplineau condițiile legale privind stagiul de cotizare la bugetul asigurărilor sociale de stat. În acest fel legiuitorul a respectat în mod echitabil principiul proporționalității între quantumul indemnizației și quantumul contribuției la acest buget. Această regulă a simetriei valorice între quantumul contribuției și cel al indemnizației a fost încălcată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005, ajungându-se la situația ca toți beneficiarii acestei indemnizații să primească aceeași sumă, indiferent de contribuția individuală.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituție, susține că prin intrarea în vigoare a acestei ordonanțe a fost restrâns un drept izvorât dintr-un raport juridic încheiat valabil în temeiul legii existente la momentul nașterii lui, fără ca această restrângere, constând în diminuarea unui drept pecuniar, să fie justificată prin unul dintre cazurile prevăzute limitativ de art. 53 din Legea fundamentală.

Tribunalul Neamț — Secția comercială și contencios administrativ apreciază excepția ca întemeiată, arătând că situațiile juridice născute sub imperiul unui act normativ și raporturile juridice stabilite în baza acestuia nu pot fi modificate sau stinse de un act normativ ulterior.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile de lege ce fac obiectul criticii de neconstituționalitate „stabilesc reguli care se aplică pentru perioada în care ordonanța își produce efectele, respectiv de la momentul intrării în vigoare până la încetarea aplicării sale într-una din modalitățile legale, ceea ce respectă principiul neretroactivității legii consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție“. Se arată că textul de lege criticat nu contravine nici principiului constituțional al egalității în drepturi, atâta timp cât reglementarea dedusă controlului de constituționalitate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale. Cât privește susținerea potrivit căreia prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile art 53 din Legea fundamentală, se consideră că în cauză nu este vorba despre vreuna dintre situațiile prevăzute de textul constituțional.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 24 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 23 iunie 2006, având următoarea redactare: *“(1) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică și persoanelor care la data de 31 decembrie 2005 se aflau în una dintre următoarele situații:*

a) în plata indemnizației pentru creșterea copilului, reglementată de dispozițiile cuprinse în actele normative speciale prevăzute la art. 3 alin. (2);“.

Ulterior sesizării Curții, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 17 ianuarie 2007, însă aceste modificări nu privesc textul de lege criticat.

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și cele ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând textul de lege criticat în raport cu pretinsa încălcare a art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că acesta nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv, întrucât prevederile ordonanței se aplică doar pentru viitor. Cât privește determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii în timp, de competența instanțelor judecătorești.

În legătură cu principiul neretroactivității legilor, Curtea, prin Decizia nr. 812 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 985 din 11 decembrie 2006, a statuat că, potrivit acestui principiu, o lege devine obligatorie numai după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, ea rămânând în vigoare până la apariția unei alte legi care o abrogă în mod explicit sau implicit. În cazul în care o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, realizate înainte de intrarea în vigoare a legii noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării acesteia. Legea nouă însă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor ce se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice create după abrogarea legii vechi.

Referindu-se la critica de neconstituționalitate privind încălcarea principiului egalității în drepturi, Curtea, prin

aceeași decizie, a reținut că neadmiterea acestei soluții cu privire la neretroactivitatea legii ar determina rezolvarea diferențiată a aceleiași situații juridice, în raport cu data intrării în concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani, ceea ce ar contraveni principiului egalității în drepturi a cetățenilor, aplicându-se persoanelor aflate în aceeași situație juridică un tratament discriminatoriu.

Aceste considerente reținute în decizia mai sus menționată sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au

intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în materie.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea reține că, față de obiectul de reglementare a prevederilor criticate și în raport de susținerile autorului excepției, acestea nu pun în discuție restrângerii ale exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Claudia Veronica Vasiliu în Dosarul nr. 1.445/CA/2006 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 254

din 20 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Despina Olteanu în Dosarul nr. 3.081/2006 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.081/2006, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Despina Olteanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prin modul de redactare al dispozițiilor de lege criticate i se restrânge dreptul de a participa la acțiunile promovate de celelalte părți, dreptul de proprietate fiindu-i înlăturat prin manopere dolosive. În continuare, se apreciază că textul de lege criticat nu vizează în cuprinsul său și situația în care se află autoarea excepției, acesta trebuind să fie modificat, în sensul cuprinderii în conținutul său și a altor situații, cum este cea din cauza de față.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 400 din Codul de procedură civilă, ce au următorul cuprins: „*Contestația se introduce la instanța de executare.*”

Contestația privind lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea

contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia nu face o veritabilă critică de neconstituționalitate cu privire la textul de lege atacat, ci consideră că prin modul de redactare al acestuia i se restrânge dreptul de a participa la acțiunile promovate de celelalte părți, apreciind că dispozițiile de lege criticate trebuie modificate de instanța de contencios constituțional.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru aceste motive, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost formulată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Despina Olteanu în Dosarul nr. 3.081/2006 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 256

din 20 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ghiorghe Florea, Viorica Florea, Mihai Remus Florea și Petre Iulian Florea în Dosarul nr. 501/2006 al Judecătoriei Sinaia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă cu privire la cererea de amânare a judecării în vederea angajării unui apărător, formulată de Ghiorghe Florea.

Reprezentantul Ministerului Public se opune amânării judecării excepției, având în vedere că, de la data sesizării Curții Constituționale și până la primul termen de judecată, partea care a solicitat amânarea avea posibilitatea să își angajeze un apărător.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare formulată de Ghiorghe Florea.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 501/2006, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Ghiorghe Florea, Viorica Florea, Mihai Remus Florea și Petre Iulian Florea într-un proces civil de evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin normelor constituționale, precum și celor din actele internaționale invocate, întrucât, deși statul are obligația de a lua măsuri concrete de protecție socială, în realitate, din modul de redactare a textelor atacate rezultă măsuri discriminatorii împotriva chiriașilor. Astfel că, susțin aceștia, este încălcat dreptul la stabilirea locuinței și la oferirea unor condiții de locuit ce trebuie să se circumscrie noțiunii de trai decent. De asemenea, mai susțin că dreptul la locațiune are un conținut complex care implică, printre altele, stabilirea domiciliului și dreptul la respectarea vieții private.

Judecătoria Sinaia apreciază că prevederile criticate nu vin în conflict cu niciuna din dispozițiile constituționale invocate, neexistând totodată vreo contradicție între aceste texte și pactele și tratatele internaționale la care România este parte, referitoare la drepturile fundamentale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 2: *„Contractele de închiriere prelungite sau reînnoite în temeiul Legii nr. 17/1994, pentru suprafețele cu destinația de locuințe, proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat, se prelungesc, la cererea chiriașilor, pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;*

— Art. 7: *„Prelungirea contractelor de închiriere, realizată în baza prevederilor art. 1, rămâne valabilă și în cazul redobândirii imobilelor respective de către foștii proprietari sau de moștenitorii acestora după intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;*

— Art. 11: *„(1) Nerespectarea de către proprietar a dispozițiilor art. 10 alin. (1) atrage prelungirea de drept a contractului de închiriere anterior până la încheierea unui nou contract de închiriere. Neplata chiriei până la încheierea noului contract de închiriere nu poate fi invocată de proprietar ca motiv de evacuare a chiriașului sau a fostului chiriaș.*

(2) Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor interese, pe calea ordonanței președințiale.”;

— Art. 13: *„Prelungirea contractelor de închiriere nu se aplică:*

a) în cazul contractelor de închiriere încheiate de chiriași cu proprietari persoane fizice, altele decât cele prevăzute la art. 2—7;

b) în cazul contractelor de închiriere pentru spațiile cu destinația de locuințe proprietate particulară, prevăzute la art. 1—7, ai căror titulari de contract sau membri de familie menționați în contract sunt proprietari ai unei locuințe corespunzătoare ori au înstrăinat o locuință corespunzătoare, după data de 1 ianuarie 1990, în aceeași localitate. Fac excepție contractele de închiriere ai căror titulari sau membri de familie menționați în contract au redobândit, ca foști proprietari sau moștenitori ai acestora, locuințe care sunt efectiv ocupate de chiriași persoane fizice, de una dintre persoanele juridice prevăzute la art. 1 sau de o instituție publică;

c) chiriașului care refuză să preia în folosință o altă locuință pusă la dispoziție, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență,

de fostul proprietar sau de moștenitorii acestuia ori de autoritățile publice locale;

d) în cazul litigiilor determinate de refuzul chiriașilor cărora li s-a notificat să încheie un nou contract de închiriere cu proprietarul, potrivit Legii nr. 17/1994, Legii nr. 112/1995 sau Legii nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) în cazul litigiilor dintre proprietar și chiriaș având ca obiect schimbul de locuințe;

f) în cazul chiriașilor care au subînchiriat locuința fără consimțământul scris al proprietarului;

g) în cazul chiriașilor care au schimbat total sau parțial destinația ori structura interioară a locuinței fără consimțământul scris al proprietarului și fără aprobările legale;

h) chiriașului care a pricinuit însemnate stricăciuni locuinței, clădirii în care este situată aceasta, instalațiilor sau bunurilor aferente acestora ori care a înstrăinat fără drept părți din acestea;

i) chiriașului care are un comportament ce face imposibilă conviețuirea sau împiedică folosirea normală a locuinței;

j) chiriașilor rezidenți în străinătate care, fără a fi detașați, nu au mai folosit locuința mai mult de un an fără întreruperi.;

— Art. 14: „(1) La expirarea termenului de închiriere stabilit conform prezentei ordonanțe de urgență chiriașul are dreptul la reînnoirea contractului, pentru aceeași perioadă, dacă părțile nu modifică prin acord expres durata închirierii.

(2) Proprietarul poate refuza reînnoirea contractului de închiriere numai pentru următoarele motive:

a) locuința este necesară pentru a satisface nevoile sale de locuit, ale soțului, părinților ori copiilor oricărui dintre aceștia, numai dacă sunt cetățeni români cu domiciliul în România;

b) locuința urmează să fie vândută în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

c) chiriașul nu a achitat chiria cel puțin 3 luni consecutive în executarea contractului de închiriere;

d) în cazurile prevăzute la art. 13 lit. f) — i).

(3) Proprietarul este obligat să îi notifice chiriașului refuzul de a reînnoi contractul de închiriere cu cel puțin un an înainte de expirarea acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (2) lit. a) și b). În cazurile prevăzute la alin. (2) lit. d) notificarea se face cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea contractului.

(4) Sunt permise mai multe reînnoiri succesive.

(5) Chiriașul este obligat să părăsească locuința în termen de 60 de zile de la expirarea termenului contractual, dacă locațiunea nu s-a reînnoit. Chiriașul este obligat să plătească întreaga chirie, precum și toate cheltuielile pentru servicii și întreținere aferente perioadei în care a ocupat efectiv locuința.;

— Art. 23: „(1) Proprietarii au dreptul să ceară și să obțină mutarea chiriașilor din spațiile cu destinația de locuință pe calea unui schimb obligatoriu.

(2) Pentru aceasta proprietarul este obligat să pună la dispoziție chiriașului, cu contract de închiriere, un alt spațiu cu destinația de locuință în aceeași localitate sau într-o altă localitate cu acordul chiriașului, cu asigurarea exigențelor minimale prevăzute în anexa nr. 1 la Legea nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Dacă locuința oferită în schimb este proprietatea altei persoane, contractul de închiriere se încheie de către aceasta pentru un termen care nu poate fi mai mic decât cel prevăzut în contractul inițial.“

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 4 — Unitatea poporului și egalitatea între

cetățeni, art. 11 — Dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 20 — Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 24 alin. (1) — Dreptul la apărare, art. 41 — Munca și protecția socială a muncii, art. 44 — Dreptul de proprietate privată, art. 54 — Fidelitatea față de țară. Este invocată și încălcarea art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în ansamblu, precum și unele dintre articolele ei, printre care și textele criticate în cauza de față, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 88 din 4 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, Decizia nr. 97 din 18 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 19 octombrie 2000, Decizia nr. 224 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 21 februarie 2000, Decizia nr. 139 din 8 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 20 iunie 2001, Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 21 februarie 2005, și Decizia nr. 157 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 12 iunie 2003, Curtea a statuat în sensul constituționalității prevederilor de lege criticate și în cauza de față.

În aceste decizii, Curtea a decis că măsurile de protecție a chiriașilor, instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, își au temeiul constituțional în art. 47 alin. (1) și în cele ale art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, finalitatea acestei ordonanțe fiind aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, de a oferi soluții juridice situațiilor litigioase ivite în procesul aplicării Legii nr. 112/1995, prin utilizarea unor mijloace juridice, asigurându-se totodată posibilitatea pentru proprietar de valorificare a atributelor dreptului său de proprietate și, în același timp, protecția chiriașilor împotriva unor eventuale abuzuri.

Cu privire la conținutul noțiunii „nivel de trai decent“, Curtea a reținut că acesta nu este definit de Constituție, dar el trebuie examinat în raport cu situațiile avute în vedere de legiuitor, precum și în funcție de reglementările internaționale privind drepturile omului, obligatorii în temeiul art. 11 și art. 20 din Constituție. În acest sens, potrivit art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, dreptul la un nivel de trai corespunzător cuprinde printre altele și dreptul la locuință. În același sens, art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, prevăzând obligația statelor de a recunoaște dreptul oricărui persoane la un nivel de trai suficient pentru ea însăși și familia sa, se referă, în mod expres, și la locuință. Astfel că legiuitorul, dând curs acestor dispoziții, este îndreptățit, stabilind conținutul și limitele dreptului de proprietate, să țină seama nu numai de interesele proprietarilor, ci și de cele ale chiriașilor, cărora trebuie să le asigure dreptul la o locuință, realizând un echilibru între cele două comandamente constituționale.

Atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, neexistând temeiuri pentru modificarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ghiorghe Florea, Viorica Florea, Mihai Remus Florea și Petre Iulian Florea în Dosarul nr. 501/2006 al Judecătoriei Sinaia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 275

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 prin raportare la art. 282¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 prin raportare la art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Maria Burlacu în Dosarul nr. 37/116/2006 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal partea Constantin Iordache, lipsă fiind autoarea excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, partea Constantin Iordache solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 37/116/2006, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 111 prin raportare la art. 282¹ din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Maria Burlacu cu ocazia soluționării unui recurs formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Judecătoria Călărași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 111 din Codul de procedură civilă devin neconstituționale prin raportare la art. 282¹ și art. 306 alin. 1 din același cod. De asemenea,

se arată că „încălcarea dublului grad de reformare a unei hotărâri judecătorești, respectiv apelul și recursul, impiedică asupra accesului liber la justiție înscris în art. 21 din Constituție“.

Tribunalul Călărași — Secția civilă arată că dispozițiile art. 282¹ din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 111 prin raportare la art. 282¹ din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins:

— Art. 111: „*Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.*“;

— Art. 282¹: „Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.

Hotărârile instanțelor judecătorești prin care se soluționează plângerile împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate nu sunt supuse apelului, dacă legea nu prevede altfel.“

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că o primă critică de neconstituționalitate este aceea că dispozițiile art. 111 din Codul de procedură civilă devin neconstituționale prin raportare la art. 282¹ și art. 306 alin. 1 din același cod. Curtea constată că această critică nu poate fi primită, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 din Legea nr. 47/1992, sunt neconstituționale prevederile legilor și ale ordonanțelor Guvernului, care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției, eventuala contradicție existentă între dispozițiile

unor legi în vigoare neintrând sub incidența controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește critica potrivit căreia textele de lege criticate încalcă prevederile art. 21 din Constituție, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Totodată, Curtea observă că nici dispozițiile și principiile Legii fundamentale și nici reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat că dreptul de acces la tribunale nu este absolut și că, fiind vorba despre un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept (*Cauza „Golder împotriva Regatului Unit”, 1975*).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 prin raportare la art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Maria Burlacu în Dosarul nr. 37/116/2006 al Tribunalului Călărași — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 293

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7), art. 31 alin. (1), art. 42 și art. 47 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7), art. 31 alin. (1), art. 42 și art. 47 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinuri Nicorești” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 23/LJ/2006 al Tribunalului Galați — Secția comercială — Judecătorul-sindic.

La apelul nominal se prezintă avocat Laura Costin pentru partea Societatea Comercială „Sodinal” — S.R.L. din

București. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Societatea Comercială „Sodinal” — S.R.L. din București solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2006, **Tribunalul Galați — Secția comercială — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7), art. 31, art. 42 și art. 47 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Vinuri Nicorești” — S.R.L. din Galați într-o cauză ce are ca obiect procedura insolvenței.

În motivarea excepției autorul acesteia critică, în principal, dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, susținând că aceste dispoziții dau dreptul unui creditor fraudulos și de rea-credință ca, fără limitări legale efective și serioase, să blocheze activitatea unei societăți comerciale viabile, chiar și pentru o creanță nesemnificativă, fără teama de a suferi o pierdere financiară în urma introducerii abuzive a cererii de deschidere a procedurii insolvenței. Dispozițiile art. 42 și art. 47 din aceeași lege, prevăzând obligația judecătorului-sindic de a ridica dreptul de administrare a debitorului, încalcă dreptul de proprietate al acționarilor asupra acțiunilor, respectiv dreptul de folosință, cu consecințe dăunătoare și asupra dreptului de a culege fructele proprietății. Art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, prevăzând dreptul judecătorului-sindic de a nu suspenda judecarea cauzei până la soluționarea excepției de neconstituționalitate, contravine principiului potrivit căruia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției.

Tribunalul Galați — Secția comercială — Judecătorul-sindic apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu sunt incompatibile cu prevederile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 răspunde caracterului specific al procedurii insolvenței, care presupune celeritate sporită în vederea reîntregirii activului debitorului și satisfacerii creditorilor. De asemenea, arată că posibilitatea declanșării procedurii insolvenței la inițiativa creditorilor urmărește protejarea dreptului de proprietate al titularilor creanțelor certe, lichide și exigibile, încălcat prin refuzul debitorului de a-și executa în mod voluntar obligațiile. Referindu-se la interdicția vânzării, respectiv indisponibilizarea acțiunilor, părților sociale și de interes ale debitorului, arată că aceasta constituie o măsură asigurătorie legală pentru menținerea averii debitorului în starea existentă la

momentul deschiderii procedurii, în scopul preîntâmpinării creșterii pasivului și al satisfacerii creanțelor legale ale creditorilor. În sfârșit, în ceea ce privește dispozițiile art. 47 din Legea nr. 85/2006, arată că acestea reprezintă o măsură necesară, generată de deficiențele în conducerea societății, care au dus la deschiderea procedurii insolvenței.

Avocatul Poporului consideră că toate dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, arată că art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 nu interzice judecătorului-sindic sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate ridicată în fața acestuia. De asemenea, prin dispozițiile art. 31 din aceeași lege nu este pus în discuție dreptul de proprietate al creditorului, prevederile constituționale nefiind incidente. Art. 42 și art. 47, stabilind efectele deschiderii procedurii insolvenței, sunt în concordanță cu prevederile constituționale conform cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (7), art. 31 alin. (1), art. 42 și art. 47 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006.

Curtea constată că, în ceea ce privește art. 31, autorul excepției critică doar prevederile alin. (1).

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 8 alin. (7): „*Prin derogare de la art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, judecătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei, în situația în care dispozițiile a căror neconstituționalitate se invocă au făcut obiectul cel puțin al unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională.*”;

— Art. 31 alin. (1): „*Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:*

- a) *cuantumul și temeiul creanței;*
- b) *existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;*
- c) *existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;*
- d) *declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.*”;

— Art. 42: „(1) *După ce s-a dispus deschiderea procedurii potrivit art. 33, este interzis administratorilor debitorilor, persoane juridice, sub sancțiunea nulității, să înstrăineze, fără acordul judecătorului-sindic, acțiunile ori părțile lor sociale sau*

de interes deținute de debitorul care face obiectul acestei proceduri.

(2) Judecătorul-sindic va dispune indisponibilizarea acțiunilor ori a părților sociale sau de interes, potrivit alin. (1), în registrele speciale de evidență ori în conturile înregistrate electronic.;

— Art. 47: „(1) Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare — constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea —, dacă acesta nu și-a declarat, în condițiile art. 28 alin. (1) lit. h) sau, după caz, art. 33 alin. (6), intenția de reorganizare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege, prevederile alin. (1) sunt aplicabile și bunurilor pe care debitorul le-ar dobândi ulterior deschiderii procedurii.

(3) Judecătorul-sindic va putea ordona ridicarea, în tot sau în parte, a dreptului de administrare al debitorului odată cu desemnarea unui administrator judiciar, indicând totodată și condiția de exercitare a conducerii debitorului de către acesta.

(4) Dreptul de administrare al debitorului încetează de drept la data la care se dispune începerea falimentului.

(5) Creditorii, comitetul creditorilor ori administratorul judiciar pot oricând adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de administrare, având ca justificare pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.

(6) Judecătorul-sindic va examina, în termen de 15 zile, cererea prevăzută la alin. (5), într-o ședință la care vor fi citați administratorul judiciar, comitetul creditorilor și administratorul special.

(7) De la data intrării în faliment, debitorul va putea desfășura doar activitățile ce sunt necesare derulării operațiunilor lichidării.“

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 44 alin. (1), (2), (3) și (4) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, la condițiile exproprierii și la interzicerea naționalizării; art. 136 alin. (1) și (5) privind clasificarea proprietății ca fiind publică și privată și la inviolabilitatea proprietății private; art. 142 alin. (1) privind rolul Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 au mai fost analizate sub aspectul constitu-

ționalității în mai multe rânduri, chiar și când aceste dispoziții au fost cuprinse, într-o redactare similară, în art. 36 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, abrogată prin Legea nr. 85/2006, respingând ca fiind neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate susținute pe motive identice cu cele din prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 805 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 995 din 13 decembrie 2006, Curtea a statuat că procedura prevăzută de textul de lege criticat a fost instituită de legiuitor ca un mijloc de constrângere a debitorului care nu și-a executat voluntar obligația de plată, modalitate prin care nu a fost încălcat dreptul de proprietate, în condițiile în care, în ceea ce-l privește, era ținut de existența unor creanțe certe, lichide și exigibile, ci s-a asigurat protecția dreptului de proprietate al titularilor unor asemenea creanțe, încălcat prin refuzul de executare din partea debitorilor rău-platnici.

Soluțiile și considerentele deciziilor anterior pronunțate sunt valabile și în această cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 42 și art. 47 din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că acestea prevăd indisponibilizarea acțiunilor societății comerciale debitoare și ridicarea dreptului de administrare al debitorului în scopul protejării patrimoniului, a activelor debitorului, al prevenirii gospodăririi nechibzuite a acestora, ce ar putea cauza noi pierderi și împiedicarea satisfacerii creditorilor.

Încredințarea dreptului de administrare a debitorului unor persoane calificate și responsabile nu încalcă dreptul de proprietate al acționarilor și este conformă cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora condițiile și limitele exercitării dreptului de proprietate sunt prevăzute de lege.

În sfârșit, referitor la art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, Curtea reține că, prin derogare de la dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, această reglementare corespunde scopului și caracterului special al procedurii insolvenței, asigurând celeritatea necesară acestei proceduri, fără a leza în niciun fel rolul Curții Constituționale de garant al supremației Constituției și de unică autoritate de jurisdicție constituțională în România.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7), art. 31 alin. (1), art. 42 și art. 47 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinuri Nicorești” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 23/LJ/2006 al Tribunalului Galați — Secția comercială — Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 297

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Rosemarie Rus, Hildegard Hedwig Deppner, Gheorghe Rus, Elfriede Petri și Melitta Capesius în Dosarul nr. 893/2006 al Judecătoria Sighișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar autorii excepției au depus un memoriu prin care solicită admiterea acesteia.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că se impune păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 893/2006, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de Rosemarie Rus, Hildegard Hedwig Deppner, Gheorghe Rus, Elfriede Petri și Melitta Capesius într-o cauză având ca obiect constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (2) și (3) și art. 154 alin. (1). În acest sens, arată că prin textul de lege criticat se încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, cu referire la egalitatea de tratament a cetățenilor în ceea ce privește regimul nulităților în materie civilă. Astfel, „textul de lege criticat încalcă grav litera și spiritul normei constituționale, care, în acest caz, este de natură să nu sancționeze în cazul delictelor și să nu pedepsească în cazul faptelor penale, dacă acestea au legătură cu aplicarea Legii nr. 10/2001, în vreme ce aceleași fapte, săvârșite în sfera altor acte normative, au alt tratament“. Totodată, sunt încălcate și dispozițiile art. 44 alin. (2) și (3) din Legea

fundamentală, întrucât prin art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 este instituit un regim juridic diferit în ceea ce privește dreptul de proprietate. De asemenea, se apreciază că „nulitatea absolută nu poate și nu trebuie să fie subordonată prescripției extinctive“.

Judecătoria Sighișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat constituie o normă juridică specială față de reglementarea generală.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în opinia autorilor excepției, dispozițiile art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

În urma republicării Legii nr. 10/2001 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, ca urmare a adoptării Legii nr. 247/2005, textul de lege criticat a fost renumerotat, devenind art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, cu următorul conținut: „*Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*“

Aceste dispoziții sunt considerate de autorii excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal prin lege a proprietății private și alin. (3) privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, precum și ale art. 154 alin. (1) privind conflictul temporal de legi.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra textului de lege criticat, statuând că

acesta este constituțional, ca, de exemplu, prin Decizia nr. 272 din 24 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 11 august 2004, și prin Decizia nr. 730 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006.

Curtea a reținut, prin Decizia nr. 730 din 24 octombrie 2006, făcând referire la jurisprudența sa, că textul de lege criticat se aplică în mod egal tuturor persoanelor ce se încadrează în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, astfel încât nu este îndreptățită critica privind încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Cu referire la critica privind încălcarea prin textul de lege invocat a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea a mai statuat că aceasta pornește de la o premisă greșită, și anume aceea a absolutizării exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate, făcându-se însă abstracție de prevederile art. 44 alin. (1)

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Rosemarie Rus, Hildegard Hedwig Deppner, Gheorghe Rus, Elfriede Petri și Melitta Capesius în Dosarul nr. 893/2006 al Judecătoriei Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
Ion Predescu

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 301

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 5.670/R/2006 al Tribunalului Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, autorul excepției a depus o cerere prin care solicită să i se acorde asistență juridică gratuită în fața Curții Constituționale și invocă neregularități de procedură referitoare la citarea sa, arătând că, deși are cunoștință de termenul fixat potrivit citației transmise la locul de deținere, gardienii penitenciarului ar fi refuzat să-i înmâneze documentul. Pentru acest motiv invocă o nouă excepție de neconstituționalitate referitoare la mai multe dispoziții legale.

Reprezentantul Ministerului Public arată că invocarea directă în fața Curții Constituționale a unei excepții de neconstituționalitate este inadmisibilă. Cu privire la celelalte aspecte invocate, arată că excedează competenței Curții.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 și al art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, respinge cererile formulate, deoarece, pe de o parte, aspectele semnalate nu intră în competența Curții Constituționale și, pe de altă parte, sesizarea cu o nouă excepție de neconstituționalitate se

poate face doar prin încheierea instanței în fața căreia a fost ridicată. De asemenea, așa cum rezultă din art. 14 din Legea nr. 47/1992, procedura jurisdicțională specifică Curții Constituționale se completează, în limita compatibilității, cu dispozițiile din Codul de procedură civilă. Or, dreptul la asigurarea asistenței juridice obligatorii și gratuite este un drept specific procedurii penale, nefiind opozabil în fața instanței de contencios constituțional.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.670/R/2006, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (1) și (2) referitoare la percheziție, reținere sau arestare și la inviolabilitatea libertății persoanei și ale art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*.

Tribunalul Arad — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate, potrivit cărora judecătorul examinează legalitatea și temeinicia unei soluții de netrimitere în judecată doar pe baza probelor existente, nu contravin dreptului la apărare, partea nemulțumită având posibilitatea de a prezenta în fața judecătorului și înscrisuri noi, ce nu au fost avute în vedere de procuror în momentul pronunțării soluției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece procedura de soluționare a plângerii formulate împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată dispuse de procuror oferă părții

interesate posibilitatea de a demonstra judecătorului ilegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul probator existente la dosar, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele care au fost deja administrate, respectiv înscrisuri noi. În cadrul acestei proceduri, partea interesată are libertatea de a-și angaja apărător și de a-și apăra drepturile și interesele prin mijloacele prevăzute de lege și cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale necesare exercitării dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată*, care au următorul conținut: „*Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 440 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 4 ianuarie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței mai sus amintite, considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 5.670/R/2006 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 302

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2003 privind acordarea de ajutoare pentru încălzirea locuinței, precum și a unor facilități populației pentru plata energiei termice

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2003 privind acordarea de ajutoare pentru încălzirea locuinței, precum și a unor facilități populației pentru plata energiei termice, excepție ridicată de Niculina Niculescu în Dosarul nr. 5.106/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, consilierul juridic cu delegație la dosar. Se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.106/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 55/2004 privind unele măsuri financiare în vederea acordării ajutoarelor pentru încălzirea locuinței**, excepție ridicată de Niculina Niculescu în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia, fără a indica vreun temei constituțional, arată că este nemulțumit nu de contrarietatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile din Legea fundamentală, ci de împrejurarea că nu beneficiază de ajutor pentru încălzire, deoarece la calculul veniturilor intră și cele ale fratelui său cu care locuiește.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin definirea noțiunii de familie nu se încalcă niciun drept fundamental.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul excepției nu a invocat niciun temei constituțional.

De asemenea, din punctul de vedere al Avocatului Poporului, dispozițiile legale criticate nu contravin niciunui text din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși din dispozitivul încheierii de sesizare a Curții Constituționale rezultă că obiectul excepției este art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 55/2004, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2003 privind acordarea de ajutoare pentru încălzirea locuinței, precum și a unor facilități populației pentru plata energiei termice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 25 februarie 2003, modificate succesiv prin Ordonanța Guvernului nr. 55/2004 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2006. Ulterior sesizării Curții Constituționale și preluând soluția legislativă anterioară, dispozițiile legale criticate au fost modificate prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 27 decembrie 2006, și au următorul conținut:

„În sensul prevederilor art. 5, 6 și ale art. 8 alin. (1), prin familie se înțelege soțul, soția, precum și alte persoane, indiferent dacă între acestea există sau nu relații de rudenie, care au același domiciliu sau reședință ori care locuiesc și gospodăresc împreună, sunt înscrise în cartea de imobil și sunt luate în calcul la stabilirea cheltuielilor de întreținere a locuinței.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie

motivate, ceea ce implică în mod necesar invocarea unui temei constituțional pentru contestarea legitimității constituționale a prevederii ce face obiectul sesizării. De asemenea, Curtea nu se poate substitui autorului sesizării în ceea ce privește invocarea unui anume motiv de neconstituționalitate, altminteri, în cadrul procedurii de soluționare a excepțiilor de neconstituționalitate, controlul Curții Constituționale ar însemna să se exercite nu la

sesizare, ci din oficiu, ceea ce contravine prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, care se referă în mod expres la „excepțiile ridicate în fața instanțelor judecătorești”.

Față de cele de mai sus și având în vedere că în prezenta cauză autorul excepției nu a indicat vreun temei constituțional, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2003 privind acordarea de ajutoare pentru încălzirea locuinței, precum și a unor facilități populației pentru plata energiei termice, excepție ridicată de Niculina Niculescu în Dosarul nr. 5.106/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 303

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Daniel Roba în Dosarul nr. 18.263/2005 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autorul excepției și-a fundamentat critica nu pe încălcarea dispozițiilor constituționale de către

textele legale criticate, ci pe contrarietatea cu Legea fundamentală a concluziei rezultate din compararea dispozițiilor criticate cu alte prevederi legale. De asemenea, prevederile la care se face trimitere în motivare nu au niciun fel de legătură cu litigiul dedus judecării.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 18.263/2005, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 180 alin. 2 din Codul penal raportate la art. 1 și art. 2 lit. a) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, și la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Daniel Roba în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției* și ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece atât legea penală, cât și legea contravențională apără valori fundamentale ale societății, cu deosebire că încadrarea faptei antisociale în una dintre cele două categorii de legi este dată de importanța relației sociale protejate și de gradul concret de pericol. Or, de vreme ce, în opinia autorului, nu există niciun fel de diferență între infracțiunea prevăzută de art. 180 alin. 2 din Codul penal și contravenția prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, nu se justifică incriminarea penală a actelor de violență în funcție de numărul zilelor de îngrijiri medicale.

Diferențierea tratamentului juridic creată prin includerea în Codul penal a actelor de violență ce au pricinuit o vătămare care a necesitat un anumit număr de îngrijiri medicale nu are nicio justificare constituțională și poate da naștere la interpretări ori speculații cu privire la considerentele care au stat la baza actului normativ.

Judecătoria Timișoara opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile din Codul penal au o natură juridică diferită de cele din Legea nr. 61/1991, situație care justifică tratamentul juridic diferențiat.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece principiul egalității, astfel cum este consacrat constituțional, nu poate presupune uniformitate, așa încât, dacă la situații juridice identice trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, precum cele contestate, tratamentul nu poate fi decât diferit.

Prevederile art. 124 alin. (1) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 180 alin. 2 din Codul penal — *Lovirea sau alte violențe*, care au următorul conținut: „*Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*”

Curtea observă că, în realitate, obiectul excepției îl constituie aceste dispoziții restrânse, care, de altfel, au legătură cu soluționarea cauzei. Trimiterea la prevederile din Legea nr. 61/1991 și din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 s-a făcut în susținerea excepției ca un argument în plus cu privire la pretinsa neconstituționalitate a art. 180 alin. 2 din Codul penal, asupra căruia urmează a se pronunța Curtea prin prezenta decizie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul și-a întemeiat critica de neconstituționalitate pe compararea modului de incriminare în Codul penal a infracțiunii de lovire sau alte violențe cu sancționarea contravențională a altor fapte antisociale. În opinia sa nu există niciun fel de diferență între cele două fapte, motiv pentru care prin incriminarea penală a uneia dintre ele se aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților.

Asemenea critici nu pot fi reținute, deoarece Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

De altfel, nu poate fi reținută nicio contradicție între textele de lege criticate și drepturile fundamentale invocate, întrucât aceste texte, dimpotrivă, dau expresie principiului egalității în fața legii, prin asigurarea unui tratament juridic identic tuturor persoanelor care se află în ipoteza normei. În plus, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a reglementa infracțiunile și pedepsele acestora. Împrejurarea că o anumită faptă are un pericol social mai ridicat justifică în mod obiectiv și rezonabil incriminarea acesteia în materie penală, legea contravențională apărând valorile sociale care nu sunt ocrotite de legea penală.

În sfârșit, se poate constata că soluționarea litigiului dedus judecătii depinde doar de dispozițiile art. 180 alin. 2 din Codul penal, celelalte prevederi legale la care face trimitere autorul excepției neavând niciun fel de legătură cu cauza. Ipotetic, chiar dacă s-ar accepta această posibilitate, referitoare la identitatea de fapte între contravenție și infracțiune, Curtea constată că o eventuală eroare cu privire la dispozițiile ce ar putea fi incidente fondului poate fi censurată doar de instanța de judecată, controlul de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 124 alin. (1) și ale art. 126 alin. (1) din Constituție, neputând fi convertit într-un control judiciar chemat să înfăptuiască justiția. Curtea Constituțională nu face parte din autoritatea judecătorească, ci este unica autoritate de jurisdicție constituțională, care asigură, printre altele, pe calea excepției, controlul legilor sau ordonanțelor ori dispozițiilor dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care încalcă dispozițiile sau principiile Legii fundamentale, și nicidecum pe cele ale celorlalte acte normative.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Daniel Roba în Dosarul nr. 18.263/2005 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 304

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală și art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

respinge cererea formulată, deoarece de la data emiterii încheierii de sesizare a instanței de contencios constituțional, respectiv 20 octombrie 2006, și până în prezent, autorul excepției a avut la dispoziție un interval de timp suficient de mare pentru a întreprinde demersurile necesare în vederea angajării unui apărător.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 10.957/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală și art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi**, excepție ridicată de Reta Aniței în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (3) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și la

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală și art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Reta Aniței în Dosarul nr. 10.957/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător care să întrunească condițiile prevăzute de lege pentru a putea pune concluzii în fața Curții.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă,

egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea funcțiilor și demnităților publice, ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la liberul acces la justiție, ale art. 129 referitoare la *Folosirea căilor de atac*, precum și ale art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 14 referitoare la *Interzicerea discriminării*, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorul excepției arată că, anterior modificărilor aduse Codului de procedură penală prin Legea nr. 356/2006, notarul public, fiind judecat în primă instanță de curtea de apel, avea la îndemână doar calea de atac a recursului, spre deosebire de ceilalți inculpați, care, într-o ordine firească, puteau beneficia și de posibilitatea de a uza de calea de atac a apelului. Cu toate că prin art. I pct. 13 din Legea nr. 356/2006 infracțiunile săvârșite de notarii publici au fost scoase din sfera de competență în primă instanță a curții de apel, dispozițiile tranzitorii prevăzute în art. III alin. (3) al aceleiași legi mențin inegalitatea existentă.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, deoarece varianta criticată de autorul excepției nu mai este în vigoare.

Cât privește dispozițiile art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006, Avocatul Poporului arată că textul conține reglementări cu caracter tranzitoriu referitoare la competența instanțelor, care însă nu sunt de natură să îngreuească dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia de toate drepturile și garanțiile menite să le asigure dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. Mai mult, dispozițiile criticate reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinate încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Competența Curții de Apel*, și ale art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, care au următorul conținut:

— Art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală:

„Curtea de apel:

1. judecă în primă instanță: [...]

b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de controlorii financiari ai Curții de Conturi;“;

— Art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006: „Cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua să fie judecate de instanțele competente, potrivit dispozițiilor aplicabile anterior acestei date. În caz de admitere a apelului sau a recursului, dacă se dispune desființarea sau, după caz, casarea hotărârii și rejudecarea cauzei, aceasta se va judeca de instanța competentă, potrivit prezentei legi.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006, potrivit cărora cauzele aflate pe rol la data intrării în vigoare a legii vor continua să fie judecate de instanțele competente inițial, sunt norme de procedură, care, conform art. 126 alin. (2) din Constituție, cad în sarcina legiuitorului, acesta având deplina libertate de reglementare. De altfel, schimbarea competenței în sensul recomandat de autorul excepției presupune, pe de o parte, o încălcare a principiului constituțional al neretroactivității legii și, pe de altă parte, are semnificația unei solicitări de modificare a textului, care excedează competenței Curții Constituționale.

Nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea celorlalte dispoziții constituționale și convenționale invocate, deoarece dispozițiile legale criticate nu conțin norme care să aducă atingere dreptului la folosirea căilor de atac în condițiile legii ori dreptului la un proces echitabil, aplicându-se tuturor persoanelor aflate în aceeași ipoteză juridică, fără niciun fel de discriminare pe considerente arbitrare.

Cât privește art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, deoarece critica autorului excepției vizează varianta existentă anterior modificării sale prin Legea nr. 356/2006, care nu a mai preluat soluția legislativă, și având în vedere și dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]“, Curtea constată că excepția este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Reta Aniței în Dosarul nr. 10.957/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 305

din 29 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 211/2004
privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor, excepție ridicată de Viorel Sandu în Dosarul nr. 3.043/46/2006 al Curții de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, deoarece autorul acesteia solicită completarea textului legal criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.043/46/2006, **Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Legea nr. 211/2004 privind unele**

măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor, excepție ridicată de Viorel Sandu în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui recurs în materie civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 22 referitoare la *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică*, art. 11 alin. (2) referitoare la includerea în dreptul intern a tratatelor ratificate de Parlament, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și ale art. 3 și 14 referitoare la *Interzicerea torturii*, respectiv la *Dreptul la un recurs efectiv*, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale instituie o măsură de protecție a victimelor numai cu privire la prejudiciul ce poate fi cuantificat. Astfel, se aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât victimele infracțiunilor de violență care nu pot face dovada unui prejudiciu cuantificabil, dar care au suferit un handicap permanent (cum ar fi pierderea unui organ de simț), nu pot beneficia de protecția instituită de lege.

De asemenea, compensația financiară acordată este lipsită de eficiență practică, deoarece exclude acoperirea prejudiciului moral rezultat din infracțiunile de violență și care constă în mutilări ori handicapuri permanente, punându-se pe o poziție superioară necesitatea de a acorda despăgubiri pentru distrugerea sau degradarea unor bunuri ale victimelor. Așa fiind, valoarea socială a protejării

bunurilor pare mai importantă decât aceea a protejării integrității fizice și psihice a unei persoane.

Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate reprezintă tocmai asumarea de către stat a obligației pozitive concretizate în acordarea unei forme de protecție persoanei care a suferit prejudicii ca urmare a unei infracțiuni.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate, stabilind acordarea unei compensații financiare pentru anumite categorii de prejudicii suferite de victima unei infracțiuni, se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei juridice, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare.

Cât privește critica față de prevederile art. 22 din Constituție, raportate la art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Avocatul Poporului arată că, dimpotrivă, dispozițiile legale criticate reprezintă o concretizare la nivel legislativ a textelor constituționale referitoare la garantarea dreptului la viață, precum și a dreptului la integritate fizică și psihică al persoanei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor, excepție ridicată de Viorel Sandu în Dosarul nr. 3.053/46/2006 al Curții de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004, care au următorul conținut:

„(1) *Compensația financiară se acordă victimei pentru următoarele categorii de prejudicii suferite de aceasta prin săvârșirea infracțiunii:*

a) *în cazul victimelor prevăzute la art. 21 alin. (1) lit. a):*

1. *cheltuielile de spitalizare și alte categorii de cheltuieli medicale suportate de victimă;*

2. *prejudiciile materiale rezultate din distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a bunurilor victimei ori din deposedarea acestora prin săvârșirea infracțiunii;*

3. *câștigurile de care victima este lipsită de pe urma săvârșirii infracțiunii;*

b) *în cazul victimelor prevăzute la art. 21 alin. (1) lit. b):*

1. *cheltuielile de înmormântare;*

2. *întreținerea de care victima este lipsită din cauza săvârșirii infracțiunii.*

(2) *Compensația financiară pentru prejudiciile materiale prevăzute la alin. (1) lit. a) pct. 2 se acordă în limita unei sume echivalente cu 10 salarii de bază minime brute pe țară stabilite pentru anul în care victima a formulat cererea de compensație financiară.*

(3) *Sumele de bani plătite de făptuitor cu titlu de despăgubiri civile și indemnizația obținută de victimă de la o societate de asigurare pentru prejudiciile cauzate prin săvârșirea infracțiunii se scad din cuantumul compensației financiare acordate de stat victimei.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit nu de conținutul reglementării deduse controlului de contencios constituțional, ci de forma eliptică a acesteia. Astfel, ar trebui ca, pe lângă situațiile expres și limitativ prevăzute de textul legal atacat, să fie introdusă și posibilitatea despăgubirii victimei pentru daune morale. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului“.

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 306

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gică Ariton în Dosarul nr. 2.063/P/2005 al Tribunalului Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.063/P/2005, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gică Ariton în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care, în esență, se referă tot la dreptul la un proces echitabil.

Astfel, sintagma „instanța examinează cauza sub toate aspectele” permite extinderea apelului dincolo de limitele impuse acestei căi de atac, în care judecătorul este ținut de principiul *non reformatio in pejus*. Critica autorului pornește de la nemulțumirea potrivit căreia instanța de fond a judecat cauza fără să-l audieze și fără să exercite un rol activ. Așa fiind, sentința pronunțată ar fi lovită de nulitate și, în consecință, prin judecarea apelului, este privat de primul grad de jurisdicție — fondul —, care, soluționat în condițiile speței, este apreciat de autorul excepției ca inexistent.

Tribunalul Galați — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată în cauză.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu contravin sub niciun aspect principiului liberului acces la justiție. Faptul că instanța de apel este obligată să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept reprezintă o garanție a dreptului la un proces echitabil. Mai mult, dispozițiile supuse controlului de constituționalitate sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 129 și ale art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, care lasă la latitudinea legiuitorului stabilirea căilor de atac, a condițiilor de exercitare a acestora, precum și a procedurii de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Efectul devolutiv al apelului și limitele sale*, care au următorul conținut: „*În cadrul limitelor arătate în alineatul precedent, instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate, potrivit cărora „*instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept*”, nu aduc în niciun fel atingere liberului acces la justiție, care presupune, între altele, dreptul la un proces echitabil. Astfel, efectul devolutiv al apelului are drept consecință repunerea cauzei în discuția instanței sesizate cu judecarea căii de atac. Aceasta presupune transmiterea cauzei de la judecătorul *a quo* la judecătorul *ad quem*, care promovează o verificare a

modului cum s-a desfășurat judecata și soluționarea fără o desființare prealabilă a hotărârii. Verificarea se face însă în limitele stabilite referitoare atât la persoana, cât și la calitatea pe care o are apelantul, iar în cadrul acestor limite, instanța este obligată să examineze cauza sub toate aspectele ce țin de legalitatea și temeinicia hotărârii atacate.

Așa fiind, prin normele deduse controlului se asigură exercitarea dreptului la un proces echitabil, fundamentat pe regulile de bază ale procesului penal referitoare la principiul legalității, aflării adevărului și rolului activ al instanțelor de judecată.

În plus, autorul excepției critică dispozițiile art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală din perspectiva știrbirii liberului acces la justiție, deoarece a fost privat de judecarea în condiții legale a fondului. Or, prevederile contestate nu dispun nimic cu privire la soluțiile ce pot fi date de instanța de apel, acestea din urmă fiind reglementate de art. 379 din același cod. Este de observat că, potrivit art. 379 pct. 2 lit. b), aceasta poate dispune rejudecarea, desființând sentința primei instanțe pentru motivul că „judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate. Rejudecarea de către

instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate prevăzute în art. 197 alin. 2, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă“.

În sfârșit, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*“, și art. 129 din *Legea fundamentală*, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*“. Din analiza celor două texte constituționale rezultă că reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac se stabilește prin lege, dispozițiile constituționale neconținând prevederi în această materie. În consecință, dispoziția cuprinsă în art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală reprezintă o normă prin care se stabilește, în raport cu celelalte dispoziții care reglementează sistemul căilor de atac, o regulă de bază a judecării apelului în anumite limite impuse tocmai de necesitatea garantării dreptului la un proces echitabil.

Cât privește critica referitoare la art. 16 din Constituție, Curtea constată că textul legal se aplică, fără vreo deosebire, pentru toate persoanele vizate de ipoteza normei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gică Ariton în Dosarul nr. 2.063/P/2005 al Tribunalului Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 318
din 29 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială

„OMV Romania Mineraloel“ — S.R.L. din București în Dosarul nr. 45.022/3/LM/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă avocat Ovidiu Juverdeanu, pentru autorul excepției, și partea Gheorghe Constantin Liviu Bică.

Reprezentantul autorului excepției arată că dorește să extindă motivarea excepției de neconstituționalitate și în raport cu art. 1 alin. (4) și art. 126 din Constituție și solicită acordarea unui nou termen, pentru ca instanța de contencios constituțional să ia cunoștință de noua motivare.

Partea Gheorghe Constantin Liviu Bică solicită respingerea acestei cereri ca inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererii ca inadmisibilă, arătând că excepția de neconstituționalitate nu poate fi extinsă față de forma precizată în actul de sesizare, respectiv încheierea instanței de judecată.

Deliberând, Curtea respinge cererea formulată de reprezentantul autorului excepției privind extinderea excepției și acordarea unui nou termen, având în vedere că actul de sesizare a Curții Constituționale este încheierea pronunțată de instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, iar litigiul constituțional se desfășoară în limitele determinate de actul de sesizare.

Având cuvântul pentru a susține excepția de neconstituționalitate, reprezentantul autorului excepției arată că textul de lege criticat încalcă dreptul la apărare și accesul liber la justiție, întrucât angajatorul nu are niciun mijloc de a se apăra și de a arăta că prejudiciul pe care l-a suferit este mai mic decât despăgubirile la care obligă legea, așa cum ar fi situația când angajatul ar fi avut și o altă sursă de venit.

Partea Gheorghe Constantin Liviu Bică solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că nelegalitatea unei decizii de concediere este constatată de instanța de judecată, prilej cu care angajatorul se bucură de toate garanțiile procesuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „OMV Romania Mineraloel“ — S.R.L. din București cu prilejul soluționării contestației formulate de partea Gheorghe Constantin Liviu Bică împotriva deciziei de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 78 alin. (1) din Codul muncii se află în contradicție cu principiul accesului liber la justiție și cu libera exercitare a dreptului la apărare. În acest sens, arată că textul de lege criticat limitează accesul

liber la justiție prin îngrădirea dreptului de a uza efectiv de orice mijloc procedural și material pentru a obține recunoașterea și protecția drepturilor și intereselor legitime. Astfel, art. 78 alin. (1) din Codul muncii elimină orice posibilitate a angajatorului de a se apăra, dispunând în mod automat obligarea sa la plata unor despăgubiri, constând în salariile indexate, majorate și reactualizate și celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, fără a fi necesară o cerere în acest sens a fostului angajat și fără a condiționa acordarea acestor despăgubiri de existența și dovedirea vreunui prejudiciu în patrimoniul acestuia.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 78 din Codul muncii nu aduc atingere principiului de acces liber la justiție și nu încalcă dreptul la apărare al angajatorului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat nu încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât angajatorul are posibilitatea de a ataca soluția prin care judecătorul a constatat nelegalitatea măsurii concedierii, iar pe parcursul procesului se bucură de toate drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, pe parcursul unui termen rezonabil. De asemenea, consideră că nu este îngădit nici dreptul părților de a fi asistate de un apărător, ales sau numit din oficiu, în tot cursul procesului. În sfârșit, consideră că dispozițiile art. 124 din Constituție nu au incidență în cauză.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că nu conțin norme contrare principiului accesului liber la justiție, dreptului părților la un proces echitabil și nici dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: „În

cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul.“

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul părților la un proces echitabil, în art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare și în art. 124 privind înlăptuirea justiției, interpretate și aplicate în concordanță cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat are ca ipoteză concedierea unui salariat în mod netemeinic sau nelegal, fapt ce trebuie stabilit în cadrul unui proces desfășurat cu respectarea principiului contradictorialității și pe baza unui probatoriu pertinent și convingător. Numai în urma stabilirii cu corectitudine a acestui fapt, instanța va dispune anularea măsurii de concediere și obligarea angajatorului în

culpă la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul. Lipsirea salariatului de aceste drepturi reprezintă un prejudiciu efectiv suferit, indiferent dacă în perioada cuprinsă între data concedierii și cea a reîncadrării a realizat sau nu venituri din alte surse. Salariatul nu poate abuza de acest drept, întrucât beneficiază de el numai cu condiția stabilirii netemeinicii sau a nelegalității măsurii de concediere luate unilateral de angajator.

În consecință, Curtea constată că textul de lege examinat nu conține nicio măsură de natură să înlăptăască accesul liber la justiție ori posibilitatea ambelor părți de a se folosi de toate garanțiile și mijloacele procesuale, propunând și administrând probele necesare pentru susținerea și apărarea drepturilor și intereselor lor legitime, inclusiv exercitarea căilor legale de atac, care condiționează și asigură desfășurarea unui proces echitabil. De asemenea, dispozițiile legale nu lezează în niciun fel principiile independenței și imparțialității justiției și a judecătorilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Romania Mineraloel“ — S.R.L. din București în Dosarul nr. 45.022/3/LM/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 319
din 29 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Română de

Radiodifuziune în Dosarul nr. 9.831/3/LM/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Română de Radiodifuziune cu prilejul soluționării contestației formulate de partea Bogdan Rădulescu împotriva deciziei de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 168 alin. (2) din Codul muncii este contrar principiului egalității în drepturi și al nediscriminării. Astfel, consideră că acest text de lege îl plasează procesual pe angajator într-o poziție dezavantajoasă față de salariat, întrucât prevede, sub sancțiunea nulității, un număr foarte mare de mențiuni și precizări pe care trebuie să le conțină decizia de sancționare disciplinară, elemente ce ar putea fi clarificate și de instanța judecătorească, în virtutea rolului său activ.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece textul de lege criticat nu instituie niciun fel de discriminare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile art. 16 din Constituție nu sunt incidente în cauză, întrucât drepturile și obligațiile ce revin angajatorilor și angajaților acestora nu decurg din calitatea acestora de cetățeni, ci de părți ale contractului de muncă, acestea constituind categorii diferite, cu drepturi și obligații corelative specifice fiecărei categorii, supuse legislației muncii. De asemenea, arată că textul de lege criticat este conceput astfel încât să prevină eventualele abuzuri din partea angajatorilor, precum și pentru a avea suficiente elemente de verificare a legalității și temeiniciei măsurii dispuse. Elementele obligatorii pe care le prevede acest text de lege vizează atât asigurarea garantării dreptului fundamental la muncă, precum și asigurarea accesului la justiție pentru apărarea acestui drept constituțional, în cunoștință de cauză, cât și asigurarea verificării legalității și temeiniciei măsurii propuse, inclusiv pentru instanțele judecătorești competente.

Avocatul Poporului consideră că art. 268 alin. (2) din Codul muncii este constituțional, dispozițiile sale urmărind

să asigure stabilitatea raporturilor de muncă și apărarea intereselor legitime atât ale salariaților, cât și pe cele ale angajatorilor, fără a institui niciun fel de discriminare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: „(2) Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat;
- c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 267 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;
- d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;
- e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;
- f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.“

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la principiul egalității în drepturi și al nediscriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat se înscrie printre cele care au ca scop asigurarea stabilității raporturilor de muncă, a desfășurării acestora în condiții de legalitate și a respectării drepturilor și îndatoririlor ambelor părți ale raportului juridic de muncă. În același timp, sunt menite să asigure apărarea drepturilor și intereselor legitime ale salariatului, având în vedere poziția obiectiv dominantă a angajatorului în desfășurarea raportului de muncă.

Aplicarea sancțiunilor disciplinare și, în mod special, încetarea raportului de muncă din voința unilaterală a angajatorului sunt permise cu respectarea unor condiții de fond și de formă riguros reglementate de legislația muncii, în scopul prevenirii eventualelor conduite abuzive ale angajatorului.

Mențiunile și precizările pe care în mod obligatoriu trebuie să le conțină decizia de aplicare a sancțiunii disciplinare au rolul, în primul rând, de a-l informa concret și complet pe salariat cu privire la faptele, motivele și temeiurile de drept pentru care i se aplică sancțiunea, inclusiv cu privire la căile de atac și termenele în care are

dreptul să constate temeinicia și legalitatea măsurilor dispuse din voința unilaterală a angajatorului.

Angajatorul, întrucât deține toate datele, probele și informațiile pe care se întemeiază măsura dispusă, trebuie să facă dovada temeiniciei și legalității acelei măsuri, salariatul putând doar să le combată prin alte dovezi pertinente. Astfel, mențiunile și precizările prevăzute de textul de lege sunt necesare și pentru instanța

judecătorească, în vederea soluționării legale și temeinice a eventualelor litigii determinate de actul angajatorului.

De altfel, Curtea constată că aceste considerente au fost reținute și prin Decizia nr. 383 din 7 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 31 august 2005, când, analizând conformitatea art. 268 din Codul muncii cu dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 45 din Constituție, a respins criticile formulate ca fiind neîntemeiate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Română de Radiodifuziune în Dosarul nr. 9.831/3/LM/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

